

Deus ex machina – Operatie Nieuwe Wereldorde

Eerste druk, mei 2012

© 2012 Max Leno

Coverillustratie: ebookfabriek.nl

ISBN: 978-90-484-2376-7

NUR: 332

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zondig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

DEUS EX
MACHINA
OPERATIE NIEUWE WERELDORDE

MAX LENO

Voor Maxime, Gilles & Thibaut
Zij weten waarom

En het maakt dat aan allen, de kleinen en de groten, de rijken en de armen, de vrijen en de slaven, een merkteken wordt gegeven op hun rechterhand of op hun voorhoofd, en dat niemand kan kopen of verkopen, dan wie het merkteken, de naam van het beest, of het getal van zijn naam heeft. Hier is de wijsheid: wie verstand heeft, berekene het getal van het beest, want het is een getal van een mens, en zijn getal is zeshonderd zes en zestig.

Openbaring 13: 16-18

HOOFDSTUK 1

Faber quisque fortunae suae (Sallustius, De Re Publica 1,1)
Eenieder maakt zijn eigen geluk

Washington D.C. Oval Office, Witte Huis

4 a.m.

‘My fellow Americans.’ President John Clooney stakte en zweeg een ogenblik. Krampachtig verbeet hij de opkomende vermoeidheid in een vertwijfelde poging zelfzeker over te komen om rust en vertrouwen uit te stralen. Hij had geen andere keuze en moest als een waardig en onverzettelijk leider voorop gaan in de strijd. Hij schraapte de keel en vervolgde zijn toespraak.

‘Een ernstige bedreiging hypothekeert het voortbestaan van de mens. Verderfelijke lieden streven naar de wereldhegemonie door onze vrije wil, emoties, gevoelens én onze gedachten uit te schakelen. Onze vrijheid van denken en handelen, het wezen van ons mens zijn loopt gevaar. Helaas bestaat de technologie om dit doembeeld te realiseren zonder dat wij er ons van bewust zijn. Ik verzeker u dat onze inlichtingendiensten alles in het werk stellen om te verhinderen dat we als voorgeprogrammeerde robots voortleven. Dit zijn gitzwarte tijden voor de democratie. Bid tot God dat Hij ons bijstaat, dat Hij ons de kracht en de sterkte geeft de wereld te redden van deze apocalyptische dreiging. Aan zij die verantwoordelijk zijn voor deze vreselijke Holocaust, zeg ik dit: ik zal niet rusten voor u allen achter tralies zit. Uw plan zal niet slagen. Zo helpe mij God!’

De camera’s doofden uit. President Clooney was er niet gerust in. Wat moest hij doen? Kon hij wel iets doen...

Washington D.C. Office of the Secretary of Defense, Pentagon

Twintig uur vroeger

Jeff Davis nam een superieure Monte Cristo A uit de Adorini Habante Deluxe. De humidior van zwart notenhout was tot de nok gevuld met superbe en exclusieve rookwaar. De robuuste sigaar met een karakteristiek aroma, mild van smaak ondanks een uitgesproken scherpe toets, was sinds jaar en dag zijn favoriet merk en model. Vakkundig stak hij ze aan met behulp van een vergulde gasbrander en een flinterdun stukje cederhout waarbij hij er zorg voor droeg de voet gelijkmatig boven de blauwe vlam te draaien. Het was zijn geijkt ritueel en het enige verantwoorde procedé om de rijk gevarieerde smaak van een sigaar van hoge kwaliteit ten volle tot zijn recht te

laten komen. Tijdens zijn bezoek jaren geleden aan *El Laguito*, de beroemde traditionele sigarenfabriek van Havana, nam hij met interesse kennis van het productieproces. Hij sloeg er de vrouwelijke trocedoro's gade terwijl ze, om de noeste arbeid draaglijk te maken, geboeid aan de lippen hingen van de voorlezer die, aan een lessenaar in de ruime trappenhal, hele romans voorlas. Meesterwerken zoals de *Graaf van Monte Cristo* van Dumas of *Romeo y Julieta* van Shakespeare waren zo geliefd dat ze hun naam verleenden aan de bekende havanamerken.

Politiek bleek een onontbeerlijk middel om zijn zo gegeerd doel te bereiken. Jaren van noest lobbyen, gekenmerkt door niets of niemand ontziend ellebogenwerk, geniepige onderkruiperij en figuurlijke gatlikkerij werden beloond. Van een schier onbekende partijmilitant klom hij stapsgewijze op tot de hoogste partijgeledingen. Zijn benoeming tot minister van Defensie van de Verenigde Staten van Amerika was zijn voorlopig ultieme bekroning.

Zonder te inhaleren blies hij, de lippen zachtjes getuit, de rook in quasi perfecte cirkels uit. Hij staarde ze breed glimlachend na op hun vluchtig moment van existentie alvorens ze definitief vervaagden. Onbewust streek hij met de linkerhand een denkbeeldige valse plooi in zijn grijs Armanipak glad. In al zijn ijdelheid maakte hij er een punt van eer van om stijlvol, balancerend op het randje van het stijfdeftige, gekleed te gaan. Hij wierp een blik in de spiegel en zag met lede ogen een vrij corpulente man van middelbare leeftijd met zijn tweede midlifecrisis achter de rug. De onafwendbare, finale vervlogenheid van zijn jeugd waardoor het eeuwenoude en diep beklivende spel van vraag en aanbod tussen de seksen met het gestaag voortschrijden der jaren hem steeds vaker negeerde beschouwde hij als het meest onrustbarende verlies uit zijn leven. Het scenario van het fundamentele levensverhaal was kinderlijk eenvoudig en vond zijn kracht in de repetitieve herhaling van het vastgeroeste patroon waarbij de mannelijke hoofdrolspeler zich profileerde als vragende partij terwijl de vrouwelijke antagonist zich enkel, doch gretig, aanbod zodra ze de absolute zekerheid verwierf van de vervulling van de door haar zo gegeerde tegenprestatie. Het prototype van efficiënte ruilhandel: geld voor vervulling der driften. De onderlinge verhoudingen tussen de beide seksen lagen sinds de prille oertijd vast. Met haar intuïtieve aangeboren verleidingskracht maakt het vrouwtje slinks gebruik van de hormonale hitsigheid van de man om haar doel te bereiken. Het rollenpatroon was eenvoudig in de wereld van de geëvolueerde zoogdieren, eens men tot dit rudimentair inzicht kwam.

Jeff Davis liep naar de bar en koos na enige aarzeling voor een Paddy, de zachte Ierse whisky met een hoog aandeel van moutwhisky en drievoudig

gedistilleerd. Hij nam een kristallen glas, vulde het tot de rand met ijs en schonk een flinke scheut in. On the rocks. Hij verafschuwde mensen die hun whisky aanlengden met soda of godbetert cola. De gedachte alleen al deed zijn maag omdraaien. In zijn ruim kantoor in het Pentagon te Arlington, Virginia keek Jeff Davis uit op het Washington Monument. Melancholie maakte zich van hem meester. Als knaap had hij vaak uren doorgebracht op de top van het Monument waarbij het wijds en spectaculair uitzicht op het Witte Huis hem steeds weer overweldigde en tot in het diepst van zijn kinderlijk onschuldig gemoed imponeerde. Hij droomde er van ooit deel uit te maken van de geschiedenis van zijn land. Dromen zijn niet altijd bedrog. Ieder maakt zijn eigen geluk.

Hij doorbladerde vluchtig het stapeltje kranten op zijn bureel. Een belastend artikel in de *Washington Post* waarbij hij ernstig in opspraak kwam deed zijn bloeddruk tot gevaarlijke hoogtes stijgen. Zijn peperdure advocaten moesten morgen een zinderend recht van antwoord afdwingen. Hij verwachtte minstens een rechtzetting op de frontpagina, vergezeld van de nodige excuses. Hij begreep niet waarom niemand van zijn staf hem opmerzaam maakte op het artikel. Het zou hen een fikse en welverdiende veeg uit de pan opleveren. Begrepen die malloten dan niet dat de invloed van de media excessief groot was? Jeff herinnerde zich maar al te goed dat de *Washington Post*, met haar uitmuntende reputatie op het gebied van politieke verslaggeving, al belangrijke koppen had doen rollen. Het onderzoek van de journalisten Bob Woodward en Carl Bernstein in de nasleep van het Watergateschandaal had het vel van president Nixon gekost. Dat lot zou hem niet beschoren worden. Hij nam een flinke slok whisky in een poging te bedaren.

Zijn kantoor had Jeff Davis smaakvol ingericht met overwegend Italiaanse designmeubelen. Ronduit kitscherige kunst vormde een nagenoeg perfect huwelijk met het trendy meubilair. Hij had Amy Pearce, zijn privésecretaresse aangenomen op voorspraak van een bevriend politicus, vanavond vroeger naar huis gestuurd. Tijdens het sollicitatiegesprek bleken haar ideale maten het doorslaggevende argument te zijn voor haar aanwerving. Jeff nam het niet erg nauw met de belofte van eeuwige trouw in goede en in kwade dagen. Hij dacht met genoegen terug aan de dag waarop ze hem voor het eerst had verleid, nauwelijks een week later, de haren opgestoken in een dot en een streng brillette op de liefvallige neus. Het clichébeeld van de wulpse secretaresse die alle remmen losgooit en haar hunkerende baas versiert. De natte fantasie voor zoveel bureaucraten, omgekeerd evenredig de nachtmerrie voor hun met reden jaloerse eega's.

Amy droeg die keer een decolleté waaraan geen enkele gezonde man met ook maar een morzel testosteron in zijn lijf kon weerstaan. Jeff bleek een dankbaar en gewillig slachtoffer van haar onweerstaanbaar seksappeal. Hij betrapte er zich meermaals op minutenlang naar haar heerlijke lijf te staren, diep in vnzige gedachten verzonken. Zijn staf vermoedde dat hij met Amy een meer dan louter professionele relatie had, doch op heterdaad werden ze nooit betrapt. Jeff vond het opwindend met Amy de liefde te bedrijven terwijl zijn medewerkers in het naast gelegen kantoor zich bogen over saaie wetsvoorstellen. Ieder zijn meug. Hun relatie overschreed de fatale grens van het vrijblijvende en werd al te obliagaat naar zijn zin. Jeff wou geen bindende verplichtingen terwijl Amy hem tot in den treure vroeg zijn vrouw te verlaten. Dat strookte niet met het gekunsteld beeld van de ideale echtgenoot dat Jeff Davis, vooralsnog succesvol, naar de buitenwereld toe fingeerde. Hij besepte dat zijn positie ernstig zou wankelen mocht Amy hem compromiteren. Op de drempel van een mijlpaal in de geschiedenis van de mensheid, waarvan de merites volledig de zijne waren, moest hij dit vermijden. Hij besloot zijn voorzorgen te nemen.

Altruïsme was niet aan Jeff besteed. Diep menselijke relaties met als oorsprong, voedingsbodem én bestaansreden – in zijn ogen – volstrekt holle begrippen als liefde, genegenheid, respect en vriendschap vraten massa's nutteloze energie en mondden steevast uit in gebroken harten. Jeff ging pragmatisch en strikt rationeel te werk. Als het moest, desnoods over lijken.

Gekleed in een satijnen kamerjas zat de eens zo elegante Jill Brown op bed met een vrijwel lege fles wodka in de hand. Ze bracht ze aan de begerige lippen en dronk ze tot de bodem leeg. Jill had nood aan alcohol om haar ellendige bestaan te dragen. Ze was een eenzame gevangene in een luxueuze gouden kooi. Al jaren deelde ze de echtelijke sponde niet meer met haar man. Ze staaarde in het verre niets met doffe, wezenloze blik. Pure wanhoop en diepe onmacht brandmerkten haar ongelukkige ogen. Ze zag er niet uit zonder schmink, zelfs een streepje eyeliner vond ze vandaag overbodig. Jeff keek toch niet naar haar om. Hij zou wellicht niet naar huis komen vanavond en zich ergens te velde aan de boezem drukken van een of ander jong wicht, wellicht zijn secretaresse. De kurkdroge huid in haar gezicht stond vol rode uitslag, een weinig flatterende vorm van eczeem die hardnekkig opstak telkens ze gestresseerd was. Ze had zelfs de fut niet meer een helend zalfje aan te brengen.

Al dagen had ze zich niet meer gekamd zodat haar blonde lokken, eens haar trots, weerbarstig alle kanten uitstaken. Het kon haar zelfs niets meer

schelen. Moedeloosheid vrat haar op. Ze staaarde emotieloos naar de tot op het vel afgebeten nagels, exponent van innerlijk, verscheurend verdriet. Hun relatie was slechts een doffe illusie, een schimmige zeepbel in al zijn ijle fragiliteit uiteengespat. Jill was aanbeland op het fatale point of no return. Nachtenlang lag ze wakker, een woeste en kolkende rivier van bittere tranen huilend. Ze brak zich het hoofd waarom ze haar man niet meer kon behagen. Was het omdat ze, eufemistisch gesteld, enkele kilo's bijkwam? Omdat ze weigerde nog langer toe te geven aan zijn exorbitante fantasieën? Uit pure onversneden liefde voor haar man had ze veel verdragen, zelfs zijn buitensissige escapades. Ze besloot komaf te maken met haar droefenis. Reikhalzend keek ze uit naar de tijd van wraak die zich veelbelovend aankondigde als zoet en vernietigend. Ze riep Mary, haar trouwe zwarte huishoudster en toeverlaat, haar nog een fles wodka te brengen. Ze had best wat te vieren.

In de personeelsparkegar van het Pentagon begaf Amy Pearce zich naar haar BMW Z4. De blitse sportwagen was een cadeautje van Jeff. Op de keper beschouwd vond ze hem ruimschoots verdiend. Jeff was geen adonis en in wezen walgde ze van hem. Amy wou deel uitmaken van het establishment, al besepte ze dat ze danste op een slappe koord. Het zinde haar niet dat Jeff niet met haar wou dineren. Ze had hun vaste suite in het Hilton Arlington Hotel al geboekt om er de nacht als jonge tortelduifjes door te brengen. Zou hij een andere maîtresse hebben?

Amy was bedeed met een uiterlijk waarvoor een man een doodzonde beging en het zich nog niet zou beklagen ook als hem daardoor de absolutie niet werd verleend. Elke vrouw die haar pad kruiste werd spinnijdig van jaloezie. Vriendinnen kende ze nauwelijks of niet, al vond Amy dit geen gemis in haar leven. Haar smalle taille en lange benen vloeiden naadloos over in een uitdagend, vaak sensueel wiebelend steekkontje, kunstmatig geperfectioneerd door een *thong lift*, dat onvermijdelijk lustgevoelens opwekte. De combinatie met haar boezem, een forse cup C, was dodelijk. Het geheel maakte van Amy een femme fatale pur sang. Ze beheerste de nobele kunst van de verleiding tot in de puntjes en maakte gretig gebruik van het verslavende wapen van haar lichaam. Het gaf haar een vrijgeleide om haar doel te bereiken. Amy stippelde een plan uit in de weg naar de top. Dwarsliggers waren volstrekt ongewenst.

Neuriënd zocht ze naar de afstandsbediening. Naderende voetstappen deden haar opschrikken. Amy draaide zich haastig om en zag nog net een glimp van een donkere schaduw wegduiken achter een pilaar. Of toch niet? Ze spitste de oren en kneep haar ogen tot een spleetje. Niets. Het was stil,

akelig stil. Een onnatuurlijke stilte. Opnieuw hoorde ze de voetstappen, ditmaal dichterbij. Ze keek rond zich. Niemand. Toch verbeelde ze het zich niet. Ze was niet alleen. Het angstzweet brak haar uit. Paniekerig haalde ze haar handtas overhoop. Wild bonsde haar hart in haar keel. Met klamme handen opende ze, bibberend van schrik, het portier en draaide als een bezetene het contact om. De motor sloeg aan, ze scheurde weg. Een gedaante, gekleed in zwart lederen overjas en donkere zonnebril, kwam achter een pilaar uit. Ze zag hem duidelijk. De figuur staaarde haar na. Hij graaide naar zijn zak. Amy verstijfde toen haar autotelefoon rinkelde. Niemand, buiten Jeff, kende dat nummer.

Jeff Davis wou vanavond zorgeloos van bil gaan en besloot een callgirl te bestellen. Gratis seks was op termijn stukken duurder om nog maar te zwijgen van de dwangmatige gevolgen. Hij googelde 'Escortservices Washington.' Een blitse advertentie van een agentschap dat zich aanpreef voor zijn exclusiviteit, discretie en confidentialiteit trok zijn aandacht. Het cliënteel in de affaire Heidi Fleiss gruwde nog steeds bij deze woorden. Een blik op de zwoele foto's overtuigde hem. Hij schakelde de nummerherkenning uit. 'Goedenavond, met Dream's Escort Service. Kan ik u van dienst zijn?' klonk het zeemzoet. 'Met Mike Manners hier. Ik wil een dame bestellen,' gaf hij zonder verpinken een valse naam op, 'of neen,' corrigeerde hij zichzelf, 'doe maar twee meisjes, een zwartharige en een afrolatino.' 'Geen enkel probleem mijnheer. Mag ik u Carmen aanbevelen? Deze beauty is een exotische mix van een Mexicaanse vader met een Indonesische moeder. Naomi van de Kaapverdische eilanden behoort eveneens tot ons absoluut topaanbod. Beiden zullen met veel plezier al uw wensen inwilligen. De prijs is tweeduizendvijfhonderd dollar. Mag ik uw nummer zodat wij u contacteren zodra de dames bij het hotel arriveren of wenst u dat zij bij u thuis komen? Dan had ik graag uw adres.'

Jeff dacht na. De beschrijving van de meisjes stond hem aan. Volgens hem stond de foto van Naomi op de internetpagina. Dan mocht hij zeker niet twijfelen. Het zinde hem niet dat hij zijn mobiel nummer moest geven. Hij kon zijn identiteit niet prijsgeven. 'Hallo mijnheer, bent u er nog?' klonk het ietwat ongeduldig. 'Ja,' stamelde Jeff. Hij wierp een laatste blik op de verleidelijke foto waardoor het resterende greintje twijfel wegebde. 'Kunnen de dames binnen een uur in The Hay Adams zijn? Ik reserveer een kamer en contacteer u zodra ik er ben.' 'Perfect, ik wens u een aangename avond. U zult niet ontgoocheld zijn.' Jeff besloot een prepaidkaart te kopen. Hij keek op zijn Breitling Emergency hoe laat het was. Het exclusieve horloge

beschikte over een veiligheidspin die een peilzender activeerde waarna een signaal werd uitgezonden en de drager tot op enige meters nauwkeurig kon gelokaliseerd worden. Het was kwart over acht 's avonds. Jeff verheugde zich op zijn avondje met de twee callgirls. Hij dronk een laatste slok whisky, doofde zijn sigaar en verliet zijn kantoor op weg naar een nachtwinkel.

Jim Boston zwaaide de deur open van de Tattoo Bar, zijn favoriete pub, een avantgardistisch café met een imposante toog. Modern art met zwart-wit foto's van kunstig getatoeëerde onbekenden versierde de muren. Aan het plafond hing een motorfiets waarop een lugubere naakte man zat. Jim bleef in de deuropening staan. Met ijzige blik bekeek hij de tooghangers. Elk gesprek verstomde, de hoofden draaiden zich als door een magneet aangezogen om. Jim Boston, een imposante afgetrainde figuur, mat ruim 1.90 meter en met zijn 110 kilo droog aan de haak was hij een kolos van een vent. Hij overschreed net de kaap van 40 levensjaren. Zijn lange zwarte haren droeg hij stijl achterover met dank aan de gelindustrie. Littekens in het gezicht verraadden dat hij een woelig leven leidde.

Vreemden vertrouwde hij niet. Familie had hij niet, nu hij als boreling te vondeling werd gelegd. Moederliefde was een onbekend begrip. Zijn jeugd bracht hij door in een tehuis voor wezen. Het bleek een kleine stap naar de jeugdcriminaliteit. Talloze malen werd hij na zijn zoveelste kruimeldiefstal, aanranding of inbraak voor de jeugdrechter voorgeleid die hem telkens weer in een gesloten instelling plaatste. Het systeem had geen vat, noch minder impact op hem. Zijn inborst kon hij nooit verloochenen. Na twaalf stielen en dertien ongelukken vatte hij een carrière in het leger aan. De harde discipline van de opleiding deed hem deugd. Voor het eerst in zijn leven had hij een doel. Op missie in Sarajevo ten tijde van de burgeroorlog in 1992 liep hij domweg in een hinderlaag en verbrijzelde een kogel zijn knie. Een lange revalidatie volgde waarna hij arbeidsongeschikt werd verklaard. Hij besloot zijn diensten als huurling te verhuren. Het bleek een winstgevend idee.

Jeff Davis liep naar de lift. Zijn conditie was abominabel. Hij beseftte dat hij meer lichaamsbeweging kon gebruiken. Hij was ruim vijftien kilo bijgekomen, de tol van de vele feestjes en recepties die hij volgaarne met zijn onontbeerlijke aanwezigheid opfleurde. Hij genoot ervan in het epicentrum van de belangstelling te staan. De gang van het departement was verlaten. Alle medewerkers waren op weg naar huis, naar vrouw en kroost. Jeff benijdde hen hun kleinburgerlijk bestaan niet. Het was niet zijn perceptie van het leven. Jeff weifelde een ogenblik, doch besloot toch maar de trap te nemen.

Het aktetasje stevig onder de arm geklemd, kwam hij aan in de garage en ontgrendelde zijn wagen, een zwarte Bentley Continental GT. Jeff genoot van het woeste geluid van de krachtige motor. Hij verliet goedgemust de parking en zette een cd op van zijn favoriete zanger. Ol' Blue Eyes hief de eerste tonen aan van 'Strangers in the Night'. Jeff zong op valse en luide toon mee. Een groot zanger had de wereld niet aan hem verloren.

In de Good Guys, een stripclub in Washington D.C., kreeg Jim Boston jaren terug vrijwel slaande ruzie met de hem toen nog onbekende Jeff Davis. Inzet van discussie was een lapdansend grietje. Boven zijn theewater en tevens erg geïnteresseerd in de danskunsten van de schaars geklede jonge deerne maakte Jeff denigrerende opmerkingen waardoor Jims bloed al snel overkookte. De situatie escaleerde danig zodat de lijfwachten van Jeff tussenbeide kwamen. Jeff bood hem, nadat de gemoederen terug bedaard waren, een glas champagne aan als uiting van excuses zonder dat een woord van spijt effectief over zijn lippen kwam.

Het bleek spoedig dat zij elkaar tot nut konden zijn. Jeff zocht iemand die – buiten elke officiële structuur om – karweitjes, die het daglicht niet mochten zien, discreet opknapte terwijl Jim de riant beloning die er aan vasthing goed kon gebruiken. Sindsdien werkten ze tot beider tevredenheid op regelmatige basis samen. De laatste opdracht van Jeff dateerde alweer van enige tijd terug. Jim verkeerde in acute geldnood. Zijn hypotheek was al drie maanden niet meer betaald en zijn oude wagen was dringend aan vervanging toe. De situatie kon niet lang meer aanhouden. Hij werd er wanhopig en kregelig van. Jim nam plaats aan de toog. Hij draaide de barkruk een kwartslag zodat hij zicht had op de ingang van de pub en mogelijk gevaar onmiddellijk kon detecteren, het basisinstinct van de ervaren krijger.

Carmen Velasquéz had een avondje uit onder vriendinnen gepland en met de vaste klik gereserveerd in Ristorante i Ricchi, mijlenver de beste Italiaan van de stad. Ze verheugde zich al dagen op de specialiteit van het huis, de verrukkelijke filetto alla zingana met paddenstoelen en truffels. Ze waterandde. Ze zou er een moord voor begaan. De avond werd doorgaans afgesloten in de 18th Street Lounge, de trendy club voor de plaatselijke jetset alwaar ze zich overgaven aan een bacchanaal van champagne en oesters, hen aangeboden door het hitsige mansvolk in de doorgaans ijdele hoop een one night stand te scoren.

Het telefoontje van het agentschap kwam haar slecht uit. Ze werd al over een uur verwacht in The Hay Adams, samen met Naomi. Ze vloekte. Ze kon

die stomme trut met al haar kapsones niet uitstaan. De duizend dollar voor een avondje vond ze in deze omstandigheden best karig betaald. Carmen belde haar vriendinnen en meldde dat ze het etentje bij de Italiaan aan haar moest laten voorbij gaan. Ze zou, als het even meezat, wel nakomen naar de club. Ze verzoon een smoes van overwerk op kantoor. Haar vriendinnen wisten niets van haar dubbellevens. Dat wou ze ook beslist zo houden. Carmen werkte als juridisch medewerkster op een advocatenkantoor gespecialiseerd in buitenlandse betrekkingen. 's Avonds verdiende ze een aardige duit bij door gezelschapsdame te spelen. Het was snel verdiend geld vermits enkel oudere, welstellende mannen haar konden betalen. Met hun bedprestaties was het, zeker na het nuttigen van grote hoeveelheden alcohol, pover gesteld. Soms vielen ze, eenmaal op de hotelkamer aanbeland, als een blok in slaap. Mannen! Ze kon er geen greintje respect voor opbrengen. Alleen voor het vele geld bleef ze op de payroll van het agentschap staan. Ze had uitgerekend dat ze nog twee jaar moest werken om zich een ruim huis aan te schaffen in de betere buurt en een leuke spaarcent opzij te zetten. Dan zou ze er mee kappen. Ze wou toch ooit de ware Jacob vinden. Ze kon zich niet inbeelden dat haar vriend het zou tolereren dat ze oude geile ventjes gezelschap hield. Carmen had nog een uur. Dat moest lukken.

Met zijn prepaidkaart op zak kwam Jeff Davis uit de nachtwinkel. Gelukkig werd hij niet herkend. Het zou anders nogal schlemielig overkomen. Jeff stapte in de Bentley en reed via Pennsylvania Av. downtown Washington DC naar The Hay Adams. Het verkeer viel mee op dit uur van de dag. Het was een onbezonnen idee bedacht Jeff maar zijn drang was te groot om alles af te blazen. Hij vond het best spannend. Hij parkeerde zijn wagen voor het hotel, gaf de sleutel aan de bediende en stapte met haastige tred binnen. In de ruime lobby was het rustig. De beige marmeren vloer was bedekt met zachte tapijten waar je diep inzakte. Donker mahoniehout en geschilderde fresco's fleurden de gewelfde muren op. Kristallen luchters versierden het plafond. Het strakke, moderne meubilair paste voortreffelijk met het rustiek karakter. Zachte klassieke achtergrondmuziek weerklonk. In alles straalde de lobby van The Hay Adams een aangenaam, warm cachet uit. Jeff kwam hier graag. Het restaurant van het hotel, de Lafayette, was voortreffelijk en behoorde tot de absolute top van de wijde omgeving. Live pianomuziek begeleidde er de culinaire verwennerijen. Steevast dronk hij na het diner een pousse-café in de stijlvolle bar van het hotel, de Off the Record. Ze hadden er een verbluffende wijnkelder en het was er aangenaam toeven. Ze schonken er trouwens zijn favoriete whisky.

Vanavond wou hij zo snel mogelijk een kamer boeken. Gelukkig stond niemand aan de check-in. Jeff bekeek geamuseerd de baliebediende, een kokette dame van midden dertig die er nog opmerkelijk jong uitzag voor haar leeftijd. Ze glimlachte vriendelijk en vroeg waarmee ze hem van dienst kon zijn. Jeff boekte een luxesuite voor een nacht en betaalde cash. Toen hij schijnbaar achteloos meegaf dat hij nog bezoek verwachtte van twee dames en verzocht hen naar de kamer te verwijzen, sloeg de baliebediende blozend de blik naar beneden. De officiële politiek van het hotel stond niet toe dat dames van lichte zeden op de hotelkamers vertoefden, al gebeurde het oogluikend af en toe toch. Jeff begaf zich naar de Presidential Suite en kon een glimlach niet onderdrukken toen hij de ironie er van besepte. Was het leven dan toch een en al voorbestemdheid?

Jeff dacht terug de inauguratie in 1861 van Jefferson Davis, zijn illustere naamgenoot, als de enige president ooit van de Geconfedereerde Staten van Amerika. Het was een uitermate woelige periode waarin de Amerikaanse burgeroorlog hevig woedde met als inzet het zelfbeschikkingsrecht van de staten. Jefferson Davis werd door de noordelijke troepen in Irwinville, Georgia gevangen genomen en beschuldigd van landverraad. Dàt zou hem zeker niet overkomen.

De suite overtrof zijn stoutste verwachtingen. Het perfecte kader voor een onvergetelijke nacht met een centraal geplaatst, uitnodigend hemelbed. De suite beschikte over twee badkamers en keek uit op het Witte Huis. Een salon, multimediahoek en eiken eettafel vervulde het meubilair. Het rustieke barmebel trok zijn aandacht. Vers geurende bloemen maakten het plaatje af. Hij had nog een half uur voor de dames kwamen. Hij vormde het nummer van het agentschap nadat hij de prepaidkaart inbracht. Jeff meldde dat hij in de Presidential Suite van The Hay Adams verbleef en dat hij de dames om negen uur verwachtte. Ze zouden op tijd zijn, bevestigde de vriendelijke juffrouw. Jeff opende de bar waarbij zijn oog viel op twee perfect gekoelde flessen Bollinger champagne. Een heuse meevaller. Die zou hij straks kraken om het ijs te breken. Hij knoopte zijn das los. Het geknepen gevoel stoorde hem meestal. Hij schonk zich zijn zoveelste whisky die dag in. Hij moest opletten dat hij niet te veel dronk daar hij sporadisch met erectieproblemen kampte, een vervelend ongemak dat hij vanavond best kon missen. Hij wou zijn onverzettelijke mannelijkheid bewijzen aan de twee hoertjes. Hij plofte zich neer op het immense bed en zakte diep weg. Het zou er heerlijk slapen in zijn.

Onvermijdbaar dwaalden zijn gedachten naar Amy. Hij merkte dat ze een boodschap op zijn mobiel nummer insprak maar had er niet bijster veel

van verstaan. Ze sprak verward en onsamenhangend, zelfs angstig. Hij kon er enkel uit opmaken dat ze in panische angst het departement verliet nadat ze zich in de garage bedreigd voelde door een onbekende man die haar schaduwde. Ze vroeg ook of hij haar op de autotelefoon had gebeld. Een vreemde situatie die Jeff niet zinde. Amy bleek haar zaakjes duidelijk niet meer onder controle te hebben. Paniek is een slechte raadgever. Een kat in het nauw maakt rare sprongen. Hij moest misschien maar eerder optreden. Jeff overwoog na ampele reflectie Jim Boston te bellen. Na luttele ogenblikken nam hij op. Jim zat blijkbaar in een of andere pub, gelet op het harde achtergrondlawaai. Jeff vroeg hem naar buiten te gaan. Jim dronk zijn glas leeg, veegde met de mouw van zijn jas zijn mond droog, liet een luide boer en slofte langzaam naar buiten. Jeff kon nu ook wel even geduld opbrengen.

‘What’s up?’ vroeg Jim. ‘Ik heb een opdracht voor je.’ Dat zou wel tijd worden dacht Jim. ‘Ok, ik ben een en al oor.’ Jim luisterde aandachtig. ‘Dus je wilt dat ik die griet mol als ik je goed versta?’ Jeff beaamde. ‘Je beseft wat je me vraagt? Nu ben ik goed om je rommel op te ruimen. Dat gaat je geld kosten,’ sneerde Jim gebeten. ‘Geld is geen probleem. Ik betaal je vijftigduizend dollar.’ Bij het horen van dat fabelachtige bedrag duizelde het Jim voor de ogen. Zoveel had Jeff hem nog nooit betaald. Hij moest er wel erg veel belang aan hechten dat die griet het leven liet. Jim rook zijn kans er nog meer munt uit te slaan. ‘Vijftigduizend op voorhand, vijftigduizend bij aflevering van het pakje,’ kaatste hij de bal enigszins overmoedig terug. Het snelle antwoord van Jeff verbaasde hem. ‘Akkoord, kom om 9 uur a.m. naar het Shirlington Park en je krijgt je geld. Maar geen geklooi. Het moet op een auto ongeval lijken. Ik geef je de details morgenvroeg.’ Hij haakte in zonder Jim te groeten. Jim deed geen enkele moeite om een kreet van blijdschap te onderdrukken. Honderdduizend dollar! Daar kwam hij een heel eind verder mee. Zijn avond kon niet meer stuk.